

Спадкоємиця

КУПИТИ

Здавалося, що померши, крихітка Рубі, вона ж місіс Убий-мор, вона ж Рубі Мактавіш Каллаган Вудворд Міллер Кенмор забрала всі свої секрети в могилу. І вже більше ніхто не дізнається, що насправді сталося з її чотирма чоловіками, які загинули за дивних обставин. Не питає, як вдалося батькові відшукати її в дитинстві аж через вісім місяців після зникнення в лісі. Не поцікавиться, чому Рубі Мактавіш усиновила хлопчика Кемдена і зрештою залишила маєток Ешбі-гаус і всі рахунки йому в спадок.

Уже минуло десять років від її смерті, а Кем і досі не хоче мати нічого спільного з Мактавішами, їхнім будинком і грошима. Та все ж клубок проблем і загадок, що заповіли для нього, доведеться розплутати. І відповіді на всі ті питання виявляться не лише приголомшливими, а й смертельно небезпечними.

**ДОНЕЧКА БАРОНА ЛІСОЗАГОТІВЛІ ЗНИКЛА,
ТРИВАЮТЬ ПОШУКИ,
ЗАЛУЧЕНО ПІДТРИМКУ З ПОВІТРЯ**

*Інформаційне агентство
The Associated Press*

Тавісток, Північна Кароліна

У суботу, 12 вересня, звичний вечір на Блакитному хребті в Північній Кароліні сколихнула трагічна звістка про зникнення трирічної доньки містера Мейсона Мактавіша з Тавістока, штат Північна Кароліна, яка наче крізь землю провалилася. Сім'я дівчинки, а саме: містер Мактавіш, його дружина, місіс Анна Мактавіш (уроджена міс Анна Ешбі з Вічіти, штат Канзас, донька покійного банкіра, містера Джорджа Ешбі, та його дружини, місіс Амелії [Торп] Ешбі), й їхня донечка, міс Рубі Енн Мактавіш, у супроводі няні вибралися на пікнік у гори поблизу дому Мактавішів, Ешбі-гауса.

Зникнення дівчинки помітили близько 14:30, і після коротких пошуків власними силами сім'я повідомила офіс шерифа. Наразі проводяться посилені пошуки, залучено декілька служб, а також цивільних добровольців, кілька з яких запропонували власні літальні апарати для пошуку дитини з повітря над місцем, де її бачили востаннє, оскільки наземні пошуки ускладнені через нічну зливу.

На цьому етапі відділ шерифа в окрузі Тавісток заявляє, що «немає жодних підстав пов'язувати злочинну діяльність» зі зникненням дитини, проте містера Мактавіша вважають одним із найзаможніших чоловіків у штаті Північної Кароліни, тож можливість викрадення остаточно не відкидають.

*The Atlanta Constitution
Ранок понеділка, 13 вересня 1943 р..*

Розділ перший

Джулс

Життя би мало видавати якесь попередження перед тим, як у ньому відбудуться незворотні зміни.

Мені не потрібні сирени, щоб небо затягнулося багряними хмарами або що, просто було б добре мати якесь...я не знаю, передчуття. Якийсь вітерець під шкірою, який пронизуватиме кістки перед значними змінами, коли земля почне вислизати з-під ніг.

І коли це станеться, однозначно краще бути без чепчика на голові.

Проте саме в ньому я була того вересневого вечора, коли повернулася додому, а Кемден скинув на мене бомбу, яка стала початком і кінцем усього.

Та не чепчиком єдиним. Ще я була одягнена в чорну сукню з білим фартушком, які мали створити образ «американської першопрохідниці», хоча я була більше схожа на жінку зі спільноти амішів, і доповнювали цей ансамбль жорсткі шкіряні чоботи, які натирали щиколотки й стискали пальці. Саме такий вигляд мав мій робочий костюм для музею живої історії в місті Голден, Колорадо.

Ви знаєте, що це таке.

Тобто навіть якщо ви ніколи не були саме в Гоумстед-парку, то принаймні уявляєте, що це за місце. Красива реконструкція старих фермерських будинків, стодол, складських приміщень. На оточених горами луках спокійно пасеться худоба, десь здалеку долинають звуки автомобілів на автостраді, й усюди стирчать чорні прямокутники телефонів, піднятих із надією зафіксувати все, що має хоч трохи інстаграмний вигляд, аби інші подумали, наче тобі якось вдалося здійснити мандрівку в часі й потрапити у дев'ятнадцяте століття.

Діснейленд часів континентальної експансії.

Саме там я працюю з вівторка по суботу, виконуючи роль «місіс Гайрам Бурч», дружини фермера, яка розповідає школярам і туристам про труднощі життя на Дикому Заході, яким був побут у «далекому минуло-му» і таке інше.

Загалом це не найгірша у світі робота, та й одна з небагатьох, де я можу використовувати навички, здобуті протягом кількох семестрів навчання на курсах театрального мистецтва майже десять років тому, проте вона має свої недоліки.

— Ти хоч можеш собі уявити, — вигукую я своєму чоловікові, щойно переступивши поріг нашого невеликого дому, який вже за кілька днів ми покинемо назавжди, — як складно розповідати про збивання масла, не вживаючи слів «грудки» і «палиця»?

Він нічого не відповідає, хоча я знаю, що він удома. Бачила його автомобіль біля будинку, та й цей дім настільки крихітний, що він не міг не почути мене.

— Сьогодні до парку приїхав натовп учнів із трьох середніх шкіл. Це дев'ять тисяч статевонезрілих хлопців, які стежили за тим, як я старалася виконувати свою роботу «тлумача історії», намагаючись не нариватися на коментарі з сексуальним підтекстом. Ще той день для місіс Бурч!

Ані звуку.

Насупившись, я вішаю ключі на невеличкий гачок біля дверей і проходжу коридором далі.

У цьому будинку ніде сховатися. Він чимось схожий на коробку. Вхідні двері відчиняються в довгий коридор. Одразу ліворуч — вітальня. Навпроти — невеличка комірчина, де ми зберігаємо більшість наших зимових речей. За комірчиною розміщена кухня, а якщо ви дійдете до кінця коридору, то побачите там невеличку ванну кімнату і, зрештою, нашу спальню.

Я вже починаю думати, що Кем захворів і ліг спати, проте, проходячи повз кухню, я бачу його за невеличким дерев'яним столом, який ми придбали на блошиному ринку минулого року.

Він сидить спиною до дверей, та мені не потрібно бачити його обличчя, щоб зрозуміти, що щось трапилося. Кем ніколи не засиджується на кухні, тим паче так — нерухомо, спершись ліктями на стіл і зчепивши руки перед собою.

Саме тоді я згадую, що сьогодні середа. Зазвичай цього дня Кемден викладає в коледжі до сьомої. Зараз лише половина шостої, тож я кладу руку йому на плече й з відвертим хвилюванням у голосі запитую:

— Кеме?

Кемден обертається, механічно поклавши долоню на мою руку, й хоча його брови зведені, а кісточки на руці, яка продовжує лежати на столі, аж побіліли, він усміхається. Це швидка й невиразна усмішка, проте це вже щось. Він міряє мене поглядом.

— Якби я знав, що в цьому домі живе привид однієї із салемських відьом, то пошукав би житло деінде, — каже він, і я щипаю його за вухо.

— Не хотіла переодягатися в парку, — відповідаю я, проходячи повз нього до холодильника, звідки дістаю дієтичну колу. — Чомусь припустила, що у моєму власному домі з мене не глузуватимуть. Мені вистачає подібних вибриків від восьмикласників, якщо відверто.

Ще одна напівусмішка, й він переводить погляд на свій телефон. Той лежить майже на протилежному кінці столу, настільки далеко, що Кему доводиться встати з місця, щоб дотягнутися до нього.

Я сідаю навпроти, телефон лежить за кілька сантиметрів від бляшанки з колою, коли я ставлю її на стіл і починаю роздивлятися чоловіка, за якого вийшла заміж у приміщенні суду штату Каліфорнія майже десять років тому.

Відразу попереджаю, що я не одна з тих дружин, які постійно вихваляються своїми чоловіками у фейсбуці. Не сумніваюся, що ви знаєте таких. Це їм ви перемиваєте кісточки, коли зустрічаєтеся зі своїми подружками.

Моллі зі школи виставила світлину, на якій вона обнімається з якимось мужиком на ймення Раштон, притиснувши губи до його щоки, доповнивши це все довгим дописом про те, як їй подобається «будувати життя» із «цим хлопцем».

Це точно не про мене.

По-перше, Кема немає у соціальних мережах, а по-друге — щось у ньому — у нас — завжди відчувалося як потаємне.

Особливе навіть.

І так було відтоді, як ми познайомилися.

Здається неймовірним, що можна зустріти кохання свого життя в студентському барі, коли там організовують «Вечір крилець за 25 центів»,

хоча, чорт забирай, можливо, у вас більш оптимістичне бачення світу й ви спеціально відвідуєте всі «Цієї середи кожне друге пиво на халяву» або «Безкоштовний вхід для дівчат з третім розміром грудей і більше цими вихідними!» та інші подібні рекламні заходи з надією зустріти того єдиного.

А от мене цікавили саме дешеві крильця. Закінчивши три семестри місцевого коледжу, я, як багато інших красивих дівчат із невеличких містечок, переїхала до Каліфорнії з Флориди, щоб стати зіркою. Річ у тому, що там у мене була лише одна знайома — Емма, з якою ми вчилися в школі, й оскільки вона проживала в Сан-Бернардіно, то саме там я й оселилася.

Люди люблять казати, що потрібно пускати корені там, де тебе посадили, проте ігнорують той факт, що іноді посадили більше схоже на застрягла, й саме так я тоді почувалася.



КУПИТИ